

Arrest

**nr. 121 997 van 31 maart 2014
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN UYTVANCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 januari 2012 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 25 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 3 december 2012.

1.3. Op 6 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 november 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Burj Hammud. U zou een orthodox christen zijn. In 2007 zou u gehuwd zijn met L.(...) H.(...), Syrisch staatsburger (O.V.6.944.138; CG 12/10772). Sinds jullie huwelijk zou u in Kabbas (Rif Dimashq) hebben gewoond. Eind 2007 zou uw dochter K.(...) geboren zijn in Libanon. U reisde geregeld op en af tussen Syrië en Libanon. Uw echtgenoot werd afgeperst door gewapende mannen. Op 8 januari 2012 verlieten u en uw gezin jullie huis en op 9 januari verlieten jullie Syrië. Op 16 januari 2012 kwamen jullie in België aan en vroegen hier asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, de Libanese geboorteakte van uw dochter, uw Libanese huwelijksakte, kopie van een uittreksel van het Syrisch burgerlijk register van uw echtgenoot (familiesamenstelling).

B. Motivering

Na onderzoek van uw asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Er dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven ingeroepen door uw echtgenoot. Deze betreffen echter problemen die uw echtgenoot ondervond in Syrië. Er moet echter worden vastgesteld dat u verklaart de Libanese nationaliteit te hebben. U legt bovendien uw Libanese identiteitskaart voor. Aangezien de nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, dient in uw hoofde uw vrees ten opzichte van Libanon te worden beoordeeld.

U verklaart geen problemen te hebben gekend in Libanon (CGVS p.5). Evenmin heeft u enige aanwijzing dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 14 oktober 2013) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Hierbij wordt de grensregio met Syrië het meest getroffen door de uitwassen van het Syrische conflict. Het geweld concentreert er zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, en blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de overige regio's, inclusief de hoofdstad, is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. In de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om tot een grotere eenheid te komen en niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Ofschoon de situatie in Libanon gespannen is kan er derhalve niet besloten worden dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u heeft voorgelegd zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Het betreffen documenten die uw identiteit en burgerlijke staat aantonen, doch geen enkele uitspraak doen over een nood aan internationale bescherming.

Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat er in hoofde van uw echtgenoot een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat zij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en deze poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel – aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling – poneert verzoekster dat uit haar relaas en het verhoor blijkt dat zij een gegronde vrees voor haar leven en veiligheid heeft. Haar man werd immers afgedreigd door onbekenden die de betaling van anderhalf miljoen Syrische ponden vroegen. Indien zij terugkeert naar Syrië kunnen die bedreigingen realiteit worden met mogelijks daden van lichamelijk of geestelijk geweld tot gevolg indien zij dit bedrag niet kan betalen, aldus verzoekster. Zij benadrukt dat zij tijdens haar gehoor duidelijk heeft verklaard dat ze regelmatig afreisde naar Syrië omdat haar man en haar dochter daar woonden. Zij was dus op zeer regelmatige basis aanwezig in het huis van haar echtgenoot. Zij vervolgt dat de problemen in hoofde van haar echtgenoot uiteraard ook voor haar ernstige gevolgen hebben. Zij is immers zijn echtgenote en was ook aanwezig toen die onbekende mannen haar echtgenoot kwamen afdreigen. Verzoekster kon naar eigen zeggen niets anders dan samen met haar echtgenoot weg te vluchten uit Syrië en Libanon. De onbekende mannen waren volgens verzoekster immers tot alles in staat en zouden haar zeker hebben kunnen opsporen in Libanon. Verzoekster is de mening toegedaan dat de aandacht die werd geschonken aan het feit dat zij de Libanese nationaliteit heeft disproportioneel zwaar is vermits hieruit zonder meer wordt afgeleid dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus zonder dieper in te gaan op de eigen kenmerken van het voorgelegde geval en zonder het dossier de individualisering te geven die het verdient en welke vereist is. Zij meent dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffen de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en dat haar dan ook de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

In een tweede onderdeel – aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus – poneert verzoekster dat er in elk geval zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, indien zij zou terugkeren naar Libanon, zij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade en zij zich niet onder de bescherming van dat land kan stellen. Zij verduidelijkt dat de ernstige schade *in casu* bestaat uit de mogelijkheid dat de geuite bedreigingen in daden zullen worden omgezet. Zij merkt op dat het ten zeerste mag verbazen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico op ernstige bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan dat de motivering dienaangaande zeer beperkt is en er gewerkt is met stijlclausules zonder dat er van enige individualisering sprake is. Verzoekster argumenteert dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie in Libanon grotendeels mee wordt bepaald door de situatie in Syrië, dat de actuele Syrische context wordt gekenmerkt door een uiterst repressief overheidsoptreden, dat verschillende actoren in het conflict bovendien onvoldoende onderscheid maken tussen gewone burgers en gewapende groeperingen, dat het in die context manifest zo is dat vele Syrische burgers nood hebben aan bescherming en dat de bewoners in de grensregio (Libanon) dus ook als het ware nood hebben aan bescherming wanneer de logica van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevolgd wordt. Verzoekster acht het overigens hallucinant dat het Commissariaat-generaal argumenteert dat het aantal burgerslachtoffers “relatief beperkt” is. Elk burgerslachtoffer is er een te veel, aldus verzoekster, die besluit dat er dus wel degelijk sprake kan zijn van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ter staving van haar betoog citeert zij uit het reisadvies Libanon van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, het artikel “*Lebanon: All attacks targeting civilians must stop*” van Amnesty International, informatie van de Duitse dienst voor migratie en asiel, het document “*Dispatches: How Will Lebanon Handle Proxy Violence*” van Human Rights Watch en een krantenartikel van The New Yorker.

Verzoekster beroept zich voorts op het begrip familie-eenheid. Zij betoogt dat ze minstens een afgeleide bescherming moet krijgen als gevolg van de kwetsbare situatie waarin zij zich bevindt omwille van het gedwongen vertrek van haar echtgenoot. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 23.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn). Verzoekster verwijst in dit verband nog naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van het Europees Hof van Justitie. Zij refereert te dezen tevens aan paragraaf 182 van de procedureregids van UNHCR, een commentaar van UNHCR omtrent hoger genoemde richtlijn 2004/83/EG en een artikel van Caritas International.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij haar asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven ingeroepen door haar echtgenoot, die problemen ondervond in Syrië, terwijl vastgesteld wordt dat verzoekster de Libanese nationaliteit heeft en zij verklaart geen problemen te hebben gekend in Libanon en zij evenmin enige aanwijzing heeft dat zij in geval van terugkeer naar Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie hoeft te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, (ii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat ofschoon de situatie in Libanon gespannen is, niet kan besloten worden dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (iii) de door haar voorgelegde documenten haar identiteit en burgerlijke staat aantonen doch geen enkele uitspraak doen over een nood aan internationale bescherming.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 januari 2012, verzoeksters bijlage 26, de positieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen ten aanzien van haar echtgenoot, het reisadvies Libanon van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 29 oktober 2013, het artikel *“Lebanon: All attacks targeting civilians must stop”* van Amnesty International van 21 november 2013, Briefing Notes van Information Centre Asylum and Migration van 30 september 2013, het artikel *“Lebanon’s Syrian War”* van The New Yorker van 30 augustus 2013, het document *“Dispatches: How Will Lebanon Handle Proxy Violence”* van Human Rights Watch van 24 augustus 2013, een uittreksel uit UNHCR *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* en een uittreksel uit *“UNHCR Annotated Comments on the EG Council Directive 2004/83/EC of 29 April 2004 on Minimum Standards for the Qualification and Status of Third Country Nationals or Stateless Persons as Refugees or as Persons Who Otherwise Need International Protection and the Content of the Protection Granted”*.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat zij de Libanese nationaliteit heeft. Verzoekster betwist evenmin dat zij als Libanees staatsburger geen problemen kende in haar land van herkomst. Verzoeksters argument dat zij regelmatig afreisde naar Syrië omdat haar man en dochter daar wonen doet geen afbreuk aan de vaststelling dat haar nood aan bescherming in vluchtelingenrechtelijke zin dient onderzocht te worden ten aanzien van haar land waarvan zij de nationaliteit heeft, namelijk Libanon. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat verzoeksters echtgenoot zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin niet aannemelijk heeft gemaakt, zoals blijkt uit de beslissing in zijn hoofde (stuk 4 gevoegd aan het verzoekschrift).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6.1. Gelet het voorgaande, toont verzoekster evenmin aan dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt in geval van terugkeer naar Libanon, het land waarvan zij de nationaliteit bezit en ten aanzien waarvan zij geen vrees inroept.

2.6.2. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar de veiligheidssituatie in Libanon, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij/zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn/haar persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Met de uiteenzetting in het verzoekschrift en het neerleggen een reisadvies voor Libanon – dat overigens slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Libanese nationaliteit bezitten – toont verzoekster, die Libanees staatsburger is, niet aan dat er actueel in Libanon sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een gewapend conflict. Ook uit de overige door verzoekster bijgebrachte informatie omtrent de algemene veiligheidssituatie in (bepaalde delen van) Libanon, die overigens volledig aansluit bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier, kan geenszins blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn/haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie van 14 oktober 2013) dat de

huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Hierbij wordt de grensregio met Syrië het meest getroffen door de uitwassen van het Syrische conflict. Het geweld concentreert er zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, en blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de overige regio's, inclusief de hoofdstad, is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. In de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om tot een grotere eenheid te komen en niet verwickeld te raken in het Syrische conflict (p. 23).

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het noorden van Libanon slachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen door het Syrische leger, dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld en dat de bloedigste sektarische gevechten plaatsvinden in Tripoli, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat de inbreuk op het gezinsleven in casu niet dienstig wordt aangevoerd. In de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt immers uitsluitend uitspraak gedaan over de hoedanigheid van vluchteling van verzoekster en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing bevat evenwel geen verwijderingsmaatregel. De Raad wijst er in dit verband tevens op dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster slechts verzocht heeft om haar in de hoedanigheid van vluchteling te erkennen, dan wel om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en dat zij blijkbaar (nog) geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.

Waar verzoekster verwijst naar de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot, wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst – in het geval van verzoeksters echtgenoot Syrië, het land waarvan hij de nationaliteit bezit – op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Aangezien de afkomst van verzoeksters echtgenoot uit de provincie Rif Dimashq, zijn positie en situatie in zijn land, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt hem, rekening houdend met de actuele situatie in zijn regio, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters echtgenoot werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus doet echter niets af aan de appreciatie van de asielaanvraag van verzoekster, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Libanon, het land waarvan zij de nationaliteit bezit. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan haar echtgenoot teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de toekenning van het beschermingsstatuut aan haar echtgenoot tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

Voor zover verzoekster refereert aan artikel 23 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn) – zoals herzien door richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 – en de commentaar van UNHCR daarbij, benadrukt de Raad dat deze bepaling geen enkel recht doet ontstaan in hoofde van een familielid van een begunstigde van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming om dezelfde status toegezegd te zien doch louter melding maakt van de daaraan verboden voordelen.

Voorts benadrukt de Raad dat, gelet op de vaste rechtspraak van de Raad van State, de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties waardevolle aanwijzingen bevat, doch geen juridisch bindend karakter heeft en enkel tot aanbeveling strekt (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653). Dienvolgens kan verzoekster er niet op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Wat betreft de verwijzing naar een artikel van Caritas International dat verschenen is in Vluchtschrift, wijst de Raad erop dat dit in wezen slechts een opiniestuk betreft waarin een bepaalde interpretatie naar voren wordt geschoven. Een dergelijk opiniestuk is niet van dien aard dat het de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing op de helling kan zetten.

2.8. De door verzoekster in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen daar zij slechts haar identiteit en burgerlijke staat aantonen. Deze elementen staan niet ter discussie doch doen geen afbreuk aan het besluit dat verzoekster geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Libanon, het land waarvan zij de nationaliteit bezit.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS